

Men Mads Vestrup var pludselig som opslugt af Jorden. Forgæves blev der raabt paa ham i Øst og Vest; man søgte ham i Stalden og i Laden; men han var ikke til at finde. Først efter at Provsten med stigende Utaalmodighed havde ventet over en halv Time, kom han frem ovre fra Loen, hvor han havde holdt sig skjult i Høet oppe paa Stænget. Han saae da ganske forvildet ud.

Overfor Provsten tilstod han straks alt. Han greb heller ikke til Bortforklaringer men fortalte redeligt, at han havde levet i Synd og ikke haft Kraft til at rejse sig af sit Fald, før hans Medskyldiges Forvorpenhed var gaaet op for ham. Det var hans Beregning, at han ved en aabenhjertig Tilstaaelse skulde kunne formilde sine Dommere, maaske afværge Embedsfortabelsen eller dog i det mindste sikre sig Pensionen.

I sin forstyrrede Angst for at skulle miste Udkommet og staa paa Landevejen med sin syge Kone og sine Born rejste han den næste Dag til Aarhus og gjorde i dybeste Ydmyghed Knæfald for Bispen. Men den gamle Mand turde ikke give ham noget Haab.

I et Bladinterview udtalte Provst Broberg ganske aabenlyst sin Tilfredshed med, at Kirken blev befriet for en Lærer, der foruden at have saa alvorlige moralske Brøst ogsaa i intellektuel Henseende var under Lavmaalet.

Allerede før Opdagelsen skete, havde Mads Vestrup en Dag af sig selv skriftet for sin Kone. Stine var bleven ganske ustyrlig af Raseri og havde truet med at ville